

2023. április 20., csütörtök Jn 3,31-36

Isten nem méri szűken a Lelket...

Mintha Keresztelő János – kicsit átfogalmazva – megismételné Jézus szavait Nikodémushoz, amelyek a fejezet 3-13. verseiben hangzanak el.

Vajon miért gondolta János, hogy Jézusnak növekednie kell, neki pedig kisebbedni? Talán kicsit profán módon, de a kérdésre a választ nem a Szentlélek sugallatában keresem, hanem abban, hogy János látta: Jézus az emberek nyelvén szólal meg, az ő problémáikra reagál. Szinte minden helyzetben Isten könyörületességére világít rá – ugyanakkor a zsidó vallás szabályait rugalmasan kezeli. János belátta, hogy Jézus hangja az igazi prófétai, jövőbe mutató hang. De ő ezt a lépést már nem tudta megtenni. Vajon én képes vagyok, képessé válhatok-e rá?

A választ keresve most olvassuk el úgy ezt a hat verset, mintha mindegyik a mikrokozmoszra, a belső világmra vonatkozna. A felülről és a földről való, a tanúságot tevő és az azt megtagadó részek mind bennem kavarnak. Hogyan kell ezek között rendet tennem?

A teljességet megtapasztaló, a felfelé nyitott részemmel napi kapcsolatban kell lennem. Hagynom kell, hogy Isten szava, a Lélek áramoljon bennem. Napi élményem kell, hogy legyen: Isten nem mér szűken. Sőt! A Fiú, akinek a kezébe mindent odaad az Atya, bennem is ott van. A „fenti” világnak ezt a tágasságát, bőkezűségét kell képviselnem, megmutatnom életem földi síkján is. Az evilági dolgokkal nem az a baj, hogy bűnösök, hanem hogy beszűkítik a gondolkodásomat. Könnyen elveszítem a kapcsolatot az „egésszel”.

Örök élete pedig a bennem is élő Fiúnak van. Ezért ennek a résznek kell növekednie bennem, a többinek pedig kisebbednie.

Tanos Gábor, Székesfehérvár